

Anni di piombo

Koncem 60. let byli v Itálii určující politickou silou Křesťanští demokraté, ale demokratická scéna byla narušována aktivitami neofašistických a komunistických skupin. Některé radikální prokomunistické skupiny nebyly spokojené s postupem oficiální Italské komunistické strany a snažily se zvrátit stávající režim **revolucí**.

Název "anni di piombo" vznikl dodatečně pravděpodobně podle filmu *Anni di piombo* z roku 1981 od režisérky Margarethe von Trotta.

Rudé brigády (Brigate rosse)

Z prostředí oponentů oficiálního režimu se rekrutovali i příslušníci Rudých brigád. Byli to lidé nejrůznějšího sociálního původu i politické minulosti; převážně pocházeli z dělnické nebo střední vrstvy, ale byli mezi nimi i lidé z konzervativních šlechtických kruhů.

Předzvěstí vzniku RB bylo v roce 1969 milánské levicové uskupení Metropolitní politický kolektiv. Z něj pak vznikla tzv. Proletářská levice, která se soustředila kolem **Renata Curcia**, M. Cagolové a C. Simioniho. Na jejím základě se **v roce 1970 vytvořila Rudá brigáda** (později Rudé brigády). Zpočátku se teroristické akce omezovaly na noční podpalování aut a bankovní loupeže (pro financování chodu organizace).

Organizace:

Základem hierarchie RB byla nejmenší organizační jednotka brigáda. Několik brigád v daném místě tvořilo kolonu (milánská, benátská, turínská, později římská, janovská a neapolská). Nejvyšším představitelem bylo formálně tzv. Strategické vedení, v praxi však řídil činnost RB užší výbor nejvýznamnějších vůdců. Jednotlivé kolony byly ale značně autonomní. Symbolem RB byla šikmá pěticípá hvězda umístěná v kruhu.

Kromě Rudých brigád jsou aktivní i další mimoparlamentní organizace, jako například *Prima Linea* - důležitá levicová teroristická organizace v Lombardii. Mezi pravicové organizace patří neofašisté NAR (Nuclei Armati Rivoluzionari).

Akce:

V roce **1972** provedly RB **první únos** (šéfa firmy SIT Siemens Macchiariniho), který jim přinesl pozornost médií, ale i policie. Ta provedla protiúder a tak byly rané RB ještě v roce 1972 rozbity.

Organizace se brzy rekonstruovala – nově byla vytvořena jako tajná, v podstatě vojenská skupina, jejíž základna se přesunula z Milána do Turína.

V roce **1974** RB **unesly soudce Maria Sossiho**, ten se v zajetí psychicky zhroutil. Zvýšila se prestiž RB, ale Curcio brzy uvázl v policejní léčce a tím skončila první fáze vývoje RB.

Po zajetí Curcia vzrostl vliv radikálnějšího Maria Morettiho a vzrostla i brutalita a militantnost RB:

28. 5. 1974 v Bresci na náměstí Piazza della Loggia vybuchla bomba během ohlášené manifestace odborů a protifašistického výboru. Při tomto teroristickém úroku zemřelo 8 osob a dalších 90 bylo zraněno. Za toto krveprolití byli odsouzeni 3 hlavní představitelé neofašistů (Delfo Zorzi, Carlo Maria Maggi e Maurizio Tramonte).

V noci 4. 8. 1974 vybuchla silná bomba ve voze č. 5 rychlíku **Italicus** trasa Řím-Brenner. Při explozi zemřelo 12 lidí a dalších 44 bylo vážně zraněno.

Pier Paolo Pasolini někde publikoval článek, ve kterém prohlašuje, že zná jména odpovědných za masakry v Bresci a Bologni z prvních měsíců roku 1974. Brzy na to byl Pasolini za nejasných okolností zavražděn (2. 11. 1975).

8.6.1976 v Janově byl **zabit generální prokurátor Francesco Coca**
Coco byl první úmyslnou obětí Rudých brigád.

duben 1977 – zavražděn Fulvio Croce, který určoval obhájce pro souzené členy RB.
V roce 1976 bylo uneseno 48 osob, v roce 1977 dokonce 76 (v tomto roce odhadla italská policie celkový „obrat“ z únosů na 1,6 miliónů franků).

Studentské hnutí MS - je hnutí studentů středních škol a univerzit, je aktivní od 60. let dodnes. Hlavní důvodem vzniku tohoto hnutí byla nespokojenost studentů s politickou a ekonomickou situací v Itálii. Zpočátku tvořili toto hnutí spíše studenti z majetnějších rodin, pro které to znamenalo spíše rebelství proti jakékoli autoritě, zatímco v roce 1977 se toto hnutí začalo formovat z nemajetných studentů z dělnických rodin, často z jižní Itálie, kteří měli strach, že se jim jednoho dne nepodaří najít práci a budou muset ukončit studium. Jejich zájmem bylo, aby se nezvýšily ceny učebnic, požadovali, aby jim univerzita zajistila řádnou práci. Tito studenti nevěří ideologii, která je zklamala, chtějí pouze mít možnost připravit se lépe na to, aby se pak zařadili do společnosti.

16.3.1978 byl na cestě do parlamentu **unesen předseda DC Aldo Moro** a zabito 5 členů jeho eskorty, což vyvolalo šok italské veřejnosti. Po dlouhém věznění, kdy vedení RB nevědělo, jak s ním naložit, byl **9.5. zavražděn.**

Proti RB byly nasazeny značné policejní síly, ale jejich úsilí nebylo úspěšné a **dalším teroristickým útokům** zabránit nedokázaly. V roce 1978 jim padlo za oběť 29 lidí, v roce 1979 22 a v roce 1980 30 lidí (šlo o dělníky, novináře, univerzitní profesory, členy DC i PCI).

2. 8. 1980 došlo k výbuchu bomby v čekárně železniční stanice v **Bologni**. Byl to jeden z nejvážnějších teroristických útoků v Itálii po 2. světové válce. Zemřelo 80 osob a dalších 200 bylo zraněno. Exploze byla slyšet do vzdálenosti mnoha kilometrů a zničila velkou část stanice. Tento atentát byl přisouzen Rudým brigádám. Po takovém masakru bylo nutné uvědomit si, že je potřeba proti terorismu silněji bojovat.

V roce **1980** se do čela protiteroristických sil postavil **policejní generál Carlo Alberto Dalla Chiesa**. Jeho protiútok měl za následek ochrnutí turínské kolony a zničení jádra janovské. RB se začaly rozpadat. Bylo to jednak vlivem této policejní ofenzívy, ale i vnitřních sporů. Velkou roli jistě sehrál i zákon, jež umožnil snížit tresty teroristům, kteří byli ochotni spolupracovat s policií.

V roce 1981 se RB definitivně rozpadají: v dubnu byl zatčen Moretti. V prosinci došlo k poslední akci – 17.12. byl **unesen americký generál J. L. Dozier**. Vzápětí se RB rozštěpily na dvě frakce: Rudé brigády-Bojující komunistická strana (BR-PCC) a Strana guerilly (PG). Obě byly v dalším roce rozbity policií.